

Η εξαγόρευση του εσωτερικού μας κόσμου (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αναφέρεται στο βίο του αγίου Μακαρίου ότι είχε υπό την πνευματική του ευθύνη ένα μοναχό ο οποίος, εμπιστευόμενος τον εαυτό του, δεν μιλούσε σε κανένα. Γνωρίζοντας, όμως, ο άγιος ότι το «κλείσιμο στον εαυτό μας» προξενεί ασθένειες και τaráσσει την εσωτερική ισορροπία, τον πλησίασε για να τον βοηθήσει χωρίς, βέβαια, να παραβιάσει την ελευθερία του. Άρχισε, λοιπόν, να τον ρωτά:

- Τι γίνεται με σένα αδελφέ;
- Με τις ευχές σου, είμαι καλά!
- Δεν σε πολεμούν οι λογισμοί;
- Ειλικρινά, είμαι καλά.

Και δεν ήθελε τίποτα να ομολογήσει, μέχρις ότου, με πολλή τέχνη, τον έπεισε ο άγιος να ομολογήσει όλα τα σχετικά με τον εαυτό του. Έτσι, αφού τον στήριξε με το λόγο του Θεού και τον ασφάλισε από τις παγίδες του πονηρού, γύρισε πίσω στον τόπο του»[\[1\]](#).

Φαίνεται ότι το «να βρούμε από τον εαυτό μας» και να μιλήσουμε σε άνθρωπο, έχει δυσκολίες εσωτερικές και εξωτερικές. Από τη μια ο εαυτός μας που θεωρεί την εξωτερίκευσή του ως μείωση, που νομίζει ότι μπορεί μόνος του να αντιμετωπίσει την πτώση ή το πρόβλημα, που περιμένει να βρει άνθρωπο όπως τον θέλει, βάζοντάς τον σε καλούπια σοφού, αγίου και τέλειου. Από την άλλη, η δυσκολία να βρούμε «αυτί να μας ακούσει», να εμπιστευτούμε άνθρωπο που τον χαρακτηρίζει η ανιδιοτέλεια, η αγάπη στο πρόσωπό μας, που διαθέτει άνετο αλλ' όχι άσκοπο χρόνο, που γνωρίζει εμπειρικά τον εαυτό του ώστε να μπορεί να γνωρίσει τον εαυτό μας. Γιατί, αλήθεια, πώς μπορούμε να ζητούμε να μας καταλάβει κάποιος που δεν «έπαθε και έμαθε», που δεν ξέρει από αποτυχίες, πόνο κι απογοήτευση; Ό,τι μας πει θα είναι θεωρία....

Ωστόσο, οι όποιες δυσκολίες, δικές μας και των άλλων, αν υπερτονιστούν, θα οδηγήσουν, αναπόφευκτα, στην απομόνωση. Άλλωστε, πέρα από κάποια βασικά χαρακτηριστικά που χρειάζονται για να μιλήσουμε, η δική μας εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού θα φωτίσει αυτόν που ρωτούμε να μας πει αυτό που χρειαζόμαστε εκείνη τη στιγμή. Βασική, δηλαδή, προϋπόθεση για να βρούμε άνθρωπο που θα συμπορεύεται στην όποια δυσκολία μας είναι η ειλικρίνεια, η ταπείνωση, ο πόθος μας να βρούμε τέτοιο άνθρωπο.

Αν περιμένουμε να νοιαστεί «κάποιος άγιος Μακάριος» για μας, όπως έγινε με το μοναχό, για τον οποίο ο άγιος είχε ευθύνη, μάλλον θα περιμένουμε πολύ... Όπως, κι αν περιμένουμε να βρούμε κάποιο στο πνευματικό ύψος του ίδιου αγίου.

Η αύξηση των περιπτώσεων ανθρώπων που πηγαίνουν σε ψυχολόγο για να μιλήσουν, που γράφουν σε αγνώστους ανώνυμα το πρόβλημά τους, που ψάχνουν κάποιο να πουν κάτι, δείχνει το φυσιολογικό της ανθρώπινης ύπαρξης να θέλει να μοιραστεί. Το αντίθετο, γίνεται αφύσικο, άρρωστο, απάνθρωπο.

Η Εκκλησία, αν έχει τους πνευματικούς πατέρες και τις πνευματικές μητέρες – κληρικούς, μοναχούς/ες, ή και λαϊκούς ακόμη – είναι γιατί γνωρίζει την ανθρώπινη φύση και πόσο τη θεραπεύει η εξαγόρευση του εσωτερικού μας κόσμου.

[1] Αββά Δωροθέου, Έργα Ασκητικά, Εκδ. Ετοιμασία, Αθήναι 1981, σ. 177.

www.isagiastriados.com